

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 18. De rebus notatu dignis, quæ ipsi acciderunt cum Deo,
concernentes carcerem & mortem Domini Rodericij Calderonij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

deprecata fuisset pro ejus sanitate, vidit, quasi ex tabulato sui cubiculi cadentem, supra suum lectum, quandam venustissimam, candidissimam, & elegantissimam aviculam, que gratiosissime saltitabat, cum summa jucunditate, per cubiculum, & egressa inde per portam, ascendens per gradus, ad cubiculum sue sororis, in quo etiam jucundissime subsiliebat, atq; evolans ad lectum, pertrectavit illam in pectore, latere, capite, & pedibus, rostrillo, ac deinde intravit in os

infirmæ, & subito disparuit. Sancti Angeli ipsi explicuerunt hujus rei mysterium, dicendo illi, quod DEUS ei voluerit indicare, se ex virtute ipsius naturali, & supernaturali, nihil illi auferendo, communicare ejus sorori, id, quo indiget, ut confortetur in corpore & anima. Atq; ita convalescit ex infirmitate, qua fuerat periculosæ.

CAPUT XVIII.

De rebus notatu dignis, quæ ipsi acciderunt cum DEO, concernentes carcerem, & mortem Domini Roderici Calderonij.

Vsq; adeo est pervulgata in universa Hispania, bona, & exemplaris mors Domini Roderici Calderonij, quondam Marchionis Septem Ecclesiarum, ut mihi visum fuerit, referre arcana, illam concernentia, qua acciderunt Venabili Marina cum DEO: quia procul dubio obtinuisse videtur à Divina misericordia, tam admirabilem dispositionem ad moriendum, & evolandum ad Cælum, multis eleemosynis & optimis operibus, qua illi prastitit in vita, & per ferventes preces, quas ipsa pro eo fudit, dum esset comprehensus, donec moretetur: atq; etiam, quia ipse rectè fuerat usus bonis consilijs, qua ista famula DEI illi suggererat, preveniente ipsum, ac disponente DEO pro eo, quod illi emt eventurum. Cujus rei fuit magnum indicium, id, quod mihi retulit Dominus Ferdinandus Ramirez Farinjas, Supremus Auditor Consilij Regiæ Majestatis, qui tum morabatur Vallisoleti, visitans istud Regium Auditorium, & sua mecum conferebat consilia. Quia, cum venisset, ad ipsum comprehendendum de mediâ nocte, juxta mandatam, quod accepit, dixissetq; illi causam sui adventus, & ut se vestiret, ac secum abiret, sustinuit

hunc ictum tanta cum humilitate, & submissione, atq; conformitate cum Divina voluntate, ut Judex, & qui ipsi emt à sententis, mimiti fuerint, ac obstruperint: quod illis videretur, non posse ab aliquo Sancto Religioso amplius expectari. Et cum ab eo petivisset chartas, quas habebat in sacculis, sine motu illas exemit omnes, etsi essent secretissima, usq; ad libellum examinis, in quo conscribentur sua peccata, pro confessione sacramentali, & omnes ipsi imaidit. Cetera que contigerunt, pertinentia ad nostrum propositum, conscripsit Marina, DEO jubente, sequentibus verbis.

§. I.

Quid ipsi contigerit ante mortem Domini Roderici.

ERat quidam Vir illustris, nomine Dominus Rodericus Calderonius, Marchio septem Ecclesiarum, benefactor meus, quem à pluribus annis noveram & commendabam DEO, cui etiam dabam bona consilia, spectantia ad virtutes, & profectum ipsius spirituales, ad quod illam, & ejus animam videbam optimè dispositam.

positam. Hunc nobilem virum, ita dispositum, permisit DEUS, ex suis incomprehensibilibus & altissimis iudicijs, vehementer ac terribiliter affligi, molestia carceris. Unde supra modum mea anima cruciabatur, summè desiderans salutem animæ ejus, cum magno auctario gratiarum, idq; primo loco; tum ut, si Divinæ Majestati placeret, ac illi expediret, liberari cum honore ex carcere, id propter bonitatem suam faceret. Incepi hoc à DEO quàm enixissimè, & ardentissimè petere, quasi absq; intermissione, noctu, diuq; per tres annos, demptis quatuor mensibus, quamdiu duravit captivitas. Tandem autem, dum offerret DEO suam vitam in manus Justitiæ, cum omnium admiratione & solatio, propter magna indicia, quæ in sua captivitate & morte, edidit, pœnitentiæ, conformitatis cum Divina voluntate, & veræ resignationis, quæ acceptavit mortem, ac decollationem, amore sui DEI, & in satisfactionem pro suis peccatis, erat ingens fortitudo ipsius animi, quam prætulit in illo tam terribili actu: & cum ejus rei fama divulgaretur per totum Regnum, hoc tempore, de quo sum loquuta, mihi evenerunt quædam profus insolita cum DEO, concernentia id, quod intelligebam & agnoscebam in Divina Majestate, habito lumine, quo illustrabat meam animam, de illius salute, deq; cæteris, quæ eventura erant isti creaturæ, ex quibus referam aliqua ad gloriam DEI, & quia scio, hanc esse ipsius sanctissimam voluntatem; non autem omnia, quia id mea debilitas, & infirma valetudo non patitur.

Quod ad primum attinet, quotiescûq; commendabam DEO istam personam, videbam, in manib⁹ alicujus Judicis æquissimi & benigni, ac dirigentis totam istam causam, ad salvandam ipsius animam, cum magno meritorum incremento, unde mea anima summum capiebat solatium. In reliquis, quem exitum essent habitura temporalia, etsi me DEUS non contristaret, ex sua pietate, timebam tamen semper, ideòq; non poteram conso-

lari ipsius cognatos, qui hac de re mecum loquebantur. Erant magnæ disceptationes animæ meæ, disputantis cum DEO, de isto negotio, quas, eò quòd sint usq; adeò subtiles ac mysticæ, hoc loco non refero.

Ita constitutis rebus, aliquot mensibus ante ipsius mortem, mihi DEUS in spiritu ostendit hoc mysterium. Vidi istum Dominum duci ab Angelo ipsius Custode, qui constituens illum ante quandam Crucem magnam, duram ac terribilem, portatu, obtulit illam ipsi amplectendam, acceptandam, amandamq; ex corde, nomine DEI, dicendo illi: Anima, Crux illuminat, ac dirigit, & vivificat. Videns ea Creatura horribilem terribilitatem illius Crucis, quam ipsi Angelus offerebat generosè tolerandam, naturaliter valde horrebat, & contremiscens illam subterfugebat. Angelus autem sua inspiratione illum potenter urgebat, ut se submitteret, atq; consentiret, & amplecteretur ac susciperet Crucem. Verùm, naturam suam præstante officium, etiamsi tentaret ipsam suscipere, & amplecti, nihilominus cum magno timore reluctabatur, ac tergiversabatur. Dum ita confligerent inspiratio Angeli, ac timor humanæ naturæ, illius creaturæ, tota ea Crux fuit obscurata, à summo usq; deorsum, & procidens humi, quia steterat erecta, paulatim mirabiliter descendebat, ac intrabat in terram, donec ab illa penitus tegeretur. Videns hoc ille Dominus, consternatus est ac terrefactus, & redactus ad magnam angustiam, fuitq; afflictus, quia videbatur sibi fuisse temerarius, repidus, & incircumspectus, eò quòd restitisset inspirationi Angelicæ, noluisseq; complecti Crucem, & prostratus humi, multa insigebat oscula ei loco, in quo fuerat Crux, & adorabat illum, ac venerabatur, & cupiebat, ac desiderabat ex corde amplexari Crucem. Dum esset ista Creatura tam bene disposita, Crux illa admirabilis, quæ fuerat cooperta à terra, atq; sepulta, incepit resplendere, & prörumpens foras ac super terram; emittebat ex se radios splendidissimos, & tota

apparebat esse conflata ex auro purissimo, ac ardens igne vehementi & comburentē. Videns idem Dominus istud tantum mysterium, motus inspiratione Sancti Angeli, magno affectu suæ animæ amplexatus est illam admirandam Crucem, & adoravit, suscepitq; ex corde, transfundens voluntatem suam in Divinam, paratūq; se exhibens ad omnia, quæ de ipso vellet facere, juxta suum sanctissimum beneplacitum, & conducerent ad ipsius animæ salutem. Viso hoc mysterio, cum magno solatio, mea anima fuit abrepta, ac unita suo DEO, & quando mihi sum reddita, gratias egi Divinæ Majestati, pro tanto favore, prælitato illi Creaturæ.

§. II.

Quid contigerit circa ejus mortem, & ipso die mortis.

Post hoc, triduo vel quadriduo ante mortem hujus Domini, mihi illum DEUS exhibuit spectandum in spiritu, sequenti modo. Cùm nihil minùs cogitarem, quàm, eventurum mihi aliquid tale, essetq; intenta consuetæ meæ orationi, vidi ipsum quasi obambulantem, cum magno gaudio & solatio, per cœlestem Curiam, ac si lustraret illam cœlestem patriam, & adiret ipsius possessionem, in qua, ex Divina misericordia, esset æternum victurus. Præferebat magnam lætitiā, & vestis illius erat pretiosissima, ac elegantissima toga, ad pedes usq; protensa: aureus hujus togæ pannus erat gratiosè, usquequaq; concisus, perq; aperturas apparebat quædam velut suffultura tam pretiosa & splendida, ut videretur esse purissimo referta auro, ac gemmis. Hæc toga præbuit meæ animæ occasionem magnæ considerationis, unde dicebat: DEUS bone, quare pannum tam pretiosum & pulchrum, qualis est hujus togæ, ita concenterunt? Nōne præstitisset illum esse integrum, & inconcissum? Dum ita mea anima hæreret attonita, manifestavit ipsi DEUS mysterium, dicendo: Considera,

Anima mea, istas scissuras, quas vides in hac veste tam jucundas aspectu. Repraesentant enim, & significant peccata hujus Creaturæ, quam sic vides obambulantem, ac defectus, qui, propterea quòd de illis doluerit, egerit pœnitentiam, atq; ab illis respicerit, tantum abest, ut descenderint ipsius animam, ut potius per hanc suffulturam ita gratiosam & pretiosam, sicut vides, pœnitentiæ & respiscentiæ, efficiant, ut tota hæc vestis sit figura & symbolum animæ ipsius tam gratiosæ, pretiosæ, & ornatae. Mea anima fuit vehementer recreata & mirata est, id quod ipsi dixit DEUS, atq; attollens oculos, vidit, illum Dominum habere in capite pretiosam coronam, instar diadematis, & in suo collo monile ex pretiosis lapidibus, statimq; ac DEUS ostendit meæ animæ hoc mysterium, fuit rapta in ecstasim. Quando ad me redij, magnas egi DEO gratias, pro omnibus operibus ipsius ac misericordijs. Postquam advenit dies, quem Divina Majestas in suo supremo Consistorio decreverat, ut iste Dominus migraret ex hac vita mortali, ad fruendum vitæ æternæ, per terribilem mortem decollationis, & naturæ adversissimam, quod contigit quodam die Jovis, post meridiem, vigesimā primā Octobris, anno millesimo, sexcentesimo, vigesimo primo, in festo undecim millium Virginum, eadem horâ & momento, quo ista Creatura conscendit locum, ubi illi erat subeundum supplicium mortis, & confedit in sella ejus loci, fuit ducta, in spiritu, ab Angelo ipsius Custode, comitantibus me illis Angelis, quos attribuit Dominus meæ animæ, per modum somni cujusdam spiritualis, ad illum miserabilem locum, ubi adfui præfens illi actui, ac si ipsa & verè ibi essem cum corpore & anima, fuitq; mihi manifestatum, quod ad gloriam DEI recenserebo. Vidit mea anima advenientem quandam gravissimam, formosissimam & modestissimam Virginem, in vestitu honesto, quam comitantur, quasi pedisequæ, aliæ Virgines. Venit ad locum, in quo erat ille Dominus, & cùm cum perquam affabiliter, a-

manet,

manter, ac benignè intueretur, is ipsam vicissim aspexit, & assurrexit ex sella, in qua federat, ac defixis in eo theatro genibus, salutavit illam affectu humillimo, amabiliter & humanè, dicendo ipsi: Bene veneris, dilecta mihi Domina mea dilectissima, quam ex corde meo desideravi: Tu es chara Sponsa mea, atq; ut talem te æstimo, & suscipio, amo ac veneror. Et apprehendens blandissimè ac modestissimè formosissimas ipsius manus, osculatus est illas dicendo: Dissuviabo tuas sanctas manus, & tu eris gloria mea: tu es numeris omnibus absolutum bonum meum, & meus honor.

At cùm hoc dixisset, illa mystica Virgo, quæ erat figura & forma Crucis, quam erat subiturus, ipsum elevavit, collocauit; in sella, & evanuit: ac tum subito fuit peractum illud supplicium; ego verò sum reducta ab Angelis, qui me eò adduxerant, ad meum Angulum. Postquam ad me redi ex illo raptu, & quasi somno, reperi me afflictissimam, ac animam meam gravatam mœrore, & compatientem morti illius Domini; quamvis summum habuerim solatium in DEO, quòd vidissem talia mysteria, & illum complexum atq; desponsationem, quâ sibi anima ipsius desponsavit Crucem in hora mortis. DEUS sit benedictus.

§. III.

Quid acciderit post mortem.

ELapsum inde erat biduum, quando mihi manè, agenti cum DEO, loquuta est spiritualiter anima istius Domini, quin tamen ipsum viderem, more humano, dixitq; mihi admodum jucundè: DEUS sit tecum, mea Mater, & rependat tibi semetipso beneficium, quod mihi contulisti. Audiens eam loquelam spirituales, subito ipsam agnovi, illuminata à DEO, & respondi illi cum solatio: Bene veneris, Anima DEI: Dic mihi; rogo te, amore ipsius, si id meo DEO placet, estq; illius sanctissima voluntas, quo sis lo-

co, & an fruaris tuo DEO, vel commoreris in pœnis Purgatorij. Respondit mihi cùm magno gaudio: Mater mea, fruor summo Bono, ex Divina bonitate & misericordia, atq; propter tuam intercessionem. Significo autem tibi, pro majori meo bono, & gloria DEI, voluisse Divinam Majestatem, ut, quando mea anima est egressa ex meo corpore, à Sanctis Angelis, qui ipsam ducebant ad cœlestem Jerosolymam, duceretur proximè Purgatorium, ut videret terribiles pœnas, à quibus illam DEUS per suam misericordiam liberaverat, & quarum loco acceperat, molestiam ac tormentum carceris, & mortem mei corporis, quod tamen totum comparatum vel cum atomo eorum, quæ illic tolerantur, fuit instar picturæ, comparatæ cum re viva & vera, tantumq; mei quædam humiliatio, quam sustinui in transitu. Ut hoc agnoscerem, absq; ullius ferè sensu pœnæ, me edocuit, ita se rem habere.

Deo in summis gaudijs & quiete æterna, quam non possum exponere, neq; ulla lingua est, quæ ipsam valeat explicare. Benedictus sit DEUS in æternum, qui tam abundanter remuneratur dolores temporales, ideòq; te rogo, Mater mea, amore DEI, ut bono sis animo, & magno tibi sit solatio tua. Crux, ac tua patientia, quia pateris pro tuo DEO, manentq; te tanta ac æterna præmia, & quies, atq; nunc vale. Et hoc dicto cessavit, desitq; communicatio cum illa anima, ego verò fui rapta in ecstasim, ex qua ad me rediens, cum ingenti solatio meæ animæ, agebam magnas gratias DEO pro tantis favoribus ac miserationibus, quas exhibuerat illi Creaturæ. DEUS sit benedictus.

Post unum abhinc diem, dum manè agerem cum DEO, venerunt ad me Domini mei Sancti Angeli, & postquam me induissent quâdam mysticâ veste, coloris quasi cœlestis, & lucidi, imposuissentq; coronam meo capiti, in momento me tulerunt ad cœlestem Jerosolymam, constitueruntq; me in conspectu Divinæ Majestatis: ubi vidi venientem ad me animam istius

istius Domini defuncti, de quo loquor. Veniebat autem in humana specie, referente ipsius vultum, ac personam genuinam; & erat tam subtilis ac transparens illa materia ejus figuræ, ut per ipsam apparuerit lumen & splendor animæ, quæ eam assumpserat, dixitq; mihi humillimè & peramanter: Bene veneris, ad hanc cœlestem Aulam, Mater ac Domina mea, bene veneris, in nomine Domini, qui tibi rependat tantum beneficium, quod mihi præstitisti, tuis precibus, per bonitatem DEI, cui ego infinitas ago gratias, quod voluerit, ipsiq; placuerit, pro tuo solatio & tua gloria, ut esses testis oculata gloriæ ac beatitudinis æternæ, quam possideo, utq; id manifestares viventibus in mundo meis cognatis, ad eorum solatium & gloriam DEI. His dictis, disparuit illa species & figura, quæ erat instar nubeculæ lucidæ ac subtilis; remansitq; anima ipsius gloriosa & splendidissima, in specie columnæ, constatæ ex auro purissimo, & igne potenti ac splendidissimo, quæ tota erat circumdata à Sole pulcherrimo summi splendoris, cujus radij videbantur pertinere ad Divinum Esse, unde illi animæ communicabatur & conferebatur omnis beatitudo, quâ fruebatur, quàmq; possidebat. Fuit summum solatium, quod percepi ex isto aspectu, & postquam illo fuissim aliquandiu fruita, fui abrepta; quando autem ad me redij, reperi me à meis Dominis Angelis reductam ad meum angulum.

Elapso post biduo, dum tempore quodam matutino agerem cum DEO, & vehementer affligerer à meis extraordinarijs doloribus, vidi istam creaturam, quæ me est allocuta, quamvis ego resisterem, meq; abstraherem ab eo videndo ac audiendo, quia præterquam, quod id plerumq; fa-

ciam; cum bonum sit ita interdum face-
re, quando hoc DEUS permittit, ut non
erretur, neq; propterea perdatur DEUS,
vel ipse omittat revelare mysteria, eò quòd
sic illi præstetur obsequium, & quia mea
anima bene erat occupata suo DEO, re-
stiti initio, sicut dixi: Videns hoc illa A-
nima, dixit blandè & amanter: Ne me fu-
gias, Creatura DEI, ego enim non venio
ad te occupandam, neq; molestandam,
abstrahendo te à tuo DEO, sed ut te so-
ler, & animem, adferamq; tibi bonum
nuntium, quòd non sit diu differenda tua
migratio: atq; ecce, quando venerit tem-
pus tuæ mortis, quod DEUS constituit,
cum ijs, qui pro te venient ex Cœlo, veni-
am & ego. Audiens hoc ab ipso dicit, fui
recreata & confortata, dixiq; illi: Bene-
dictus sit DEUS, atq; etiam tu, Anima,
DEI. Dicis te venturum pro me cum
tuo collo resecto à corpore? nescio, quid
me moverit, ad hoc dicendum. Ipse ve-
rò respondit: Ita, Anima, & certam te red-
do, nomine DEI, ac assero istam verita-
tem, ut videbis die Judicij, quòd propter
ensem, quo fuit resectum, meum collum
sit habiturum tam elegatè & pretiosum
torquem, tamq; cæleste vellus aureum, ut
valicorum sit plus, absq; comparatione,
quàm omnia imperia & regna mundi, &
exornaturum magis meum collum, quàm
clarissimus ac splendidissimus Sol, quod est
certissimum. Fui vehementer recreata,
his auditis, & respondi ipsi, me credere ita
futurum, atq; ut cum benedictione DEI
mihi præstaret gratiam promissam. Et
postquam hoc dixissem, abivit à me, ego
verò magnas gratias agebam DEO. Ipse
sit benedictus, Amen.

✽(✽✽)✽

